

[H. Chr. Petersen.]

dog modtager en betydelig Refusion, der skulde hjælpe paa deres Budgetter, samles til Møder, ganske vist hemmelige Møder. Hvorfor de er hemmelige, ved jeg ikke, og jeg tror, at Sagen i sig selv var bedst tjent med, at disse Møder ikke var hemmelige, men at vi fik at se, hvad man drøftede der. At de samles for at drøfte Imødegaaelsen af Sociallovens Virkninger, det nærer jeg ingen Tvivl om. Og disse Kommunalbestyrelser hører dog i hvert Fald for de flestes Vedkommende til den højtærede Socialministers eget Parti.

Jeg er bange for, at efterhaanden som Kommunehjælpens Omfang tiltager, vil det gaa paa samme Maade med den, som det er gaaet med Lov Nr. 181 af 23. Juni 1932 om midlertidigt Statstilskud til Kommuner i Anledning af Hjælp til arbejdsløse. Der var til dette Formaal afsat 10 Mill. Kr. fra Staten, og 5 Mill. Kr. skulde Kommunerne betale — det mente man da. Men Staten havde sikret sig, at den ikke kunde komme til at betale mere end de 10 Mill. Kr., og det viste sig saa, at i Stedet for de 5 Mill. Kr., som Kommunerne skulde betale, blev Beløbet 23 863 000 Kr. Og i Stedet for den Refusion af Udgifterne, der beløb sig til 664 000 Kr., som vi skulde have i Odense, en Refusion paa 443 000 Kr., endte det med, at vi kun fik 198 000 Kr., altsaa ikke engang 30 pCt. af Beløbet. Saaledes regner man i det høje Socialministerium (*Socialministeren* [Steincke]: Aldeles ikke!). Saaledes kan man i alt Fald tage fejl der, det tør jeg paastaa. Jeg er bange for, at man har regnet paa samme Maade ved Socialreformen; thi jeg kan oplyse, at i den Kommune, hvor jeg bor, har der i de 1¼ Aar, i hvilke Loven har virket, været en Tilgang af Folk, som ikke har søgt Hjælp i tre Aar før Socialreformens Fremkomst, hverken hos Hjelpekassen eller hos Fattigvæsenet, paa 3 098, hvis Ansøgninger er blevet bevilget, medens en Del Ansøgninger naturligvis er afslaaet. Da der iblandt Ansøgerne er en Del gifte, kan man sikkert anslaa den Udvidelse, der er sket i Antallet af understøttede Personer, til ca. 10 000 i 1¼ Aar. Det er jo kønne Udsigter, hvis det skal fortsættes, og tænker man sig denne Udvikling fortsat, en Udvikling, der kun kan fortsættes, fordi Socialreformens Rammer er for vide, vil det ende med en Katastrofe; derom kan der ikke være nogen Tvivl.

Jeg vil derfor gerne, skønt man naturligvis kan sige, at det ikke kommer mig ved, advare Kommunerne rundt omkring

i Landet imod at lægge deres Budgetter efter de Regninger, der er sendt ud for det første Halvaar, thi de vil da slet ikke kunne holde. Udgifterne stiger Aar for Aar. Kommunerne vil blive nødt til at regne med langt mere, og de udsendte Regninger kan der ikke normeres paa. Ser man f. Eks. paa, hvorledes Administrationen i Odense har udviklet sig siden Socialreformens Ikrafttræden, viser det sig, at Administrationen forud for Socialreformens Ikrafttræden talte 22 Personer, medens den nu tæller 36. Den tidligere Udgift til den sociale Administration var 85 000 Kr., nu er den oppe paa 132 000 Kr., Jeg har hørt, at Personalet i Socialministeriet i Anledning af Socialreformens Gennemførelse er udvidet med 50 Personer. Det er jo Tal, der taler, for man forøger jo ikke Personalet for Fornøjelses Skyld, og jeg ved, at Personalet i alt Fald ovre hos os har maattet arbejde over, uden at man alligevel har kunnet klare Sagerne. Det er altsaa en Forretning, som vokser med rivende Fart — desværre giver den Underskud, ellers var det jo rigtig rart. Og den vil vokse og blive ved at vokse. Jeg vil derfor advare Kommunerne mod at regne med de Beløb, som de i Øjeblikket mener at kunne regne med.

Jeg vil yderligere nævne, at denne Lov demoraliserer i højeste Grad, og det er snart det værste ved Loven. Pengene kunde man maaske endda komme ud over, men Demoralisationen tager Fart, og den, mener jeg, bør bekæmpes. Jeg vil her nævne et Par Tilfælde af de adskillige Hundreder, der er forefaldet i Odense. Lad os se lidt paa, hvorledes Folk mener, de kan stille Krav efter Socialreformen. En søger Hjælp til Barselfærd. Der er tre Børn, og Familien har sidste Aar haft en skattepligtig Indtægt paa 4 600 Kr. Saa danne Folk mener, at de er berettigede til at faa Kommunehjælp. — En ung Mand, som har arbejdet i længere Tid og tjent 44 Kr. pr. Uge, laaner 40 Kr. af Socialkontoret til at betale sin Fagforening med mod et Afdrag af 8 Kr. pr. Uge. Han har ikke betalt noget Afdrag, og paa Forhaand svarer han, at han ikke kan eller vil betale, og hvis det forkyndes for hans Arbejdsgiver, forlader han ganske roligt Arbejdet, og saa kommer han og beder om Kommunehjælp (*Socialministeren* [Steincke]: Den faar han ikke). Ja, men det er Moralen, saadan er hans Tankegang. — Saa er der en Mand, som arbejder for Kommunen, han er fast ansat med en Aarsløn af 3 100 Kr.; han har tre Børn, to, som har Indtægt, og som søger Hjælp, vel ogsaa hjælper hjemme; han søger om